

มูลนิธิพร รัตนสุวรรณ

ยุควิญญาน คือ รุ่งอรุณแห่งยุคพระศรีอารย์

มโนปุพฺพงฺคมา จมฺมา

All that we are is the result

วิญญานเป็นรากฐานของสิ่งทั้งหลาย

of what we have thought

- ประกาศโองการ พิธีวางศิลาฤกษ์ลงเสาเอก อาคารปฏิบัติธรรม
มูลนิธิพร รัตนสุวรรณ (ก)
- คำกล่าวรายงาน (ฉ)
- ความดำริของอาจารย์พร รัตนสุวรรณ (ฐ)
- คาถาพุทธอุทาน ๑
- บทสวดพิเศษ อัญจํคิกมํคคคาถา ๔
- การสวดคาถา ๖
- ปฏิจสุมุปปาทปาฐะ ๗
- ท่านอนาถบิณฑิกเศรษฐี ผู้สร้างพระเชตวันมหาวิหาร ๘

วัตถุประสงค์มูลนิธิพร รัตนสุวรรณ

(มูลนิธิส่งเสริมการสอนพระพุทธศาสนา

สำหรับเยาวชน พ.ศ. ๒๕๑๐)

๑. ให้ทุนทำการค้นคว้าวิธีการสอนพระพุทธศาสนา เพื่อให้เกิดผลแก่เยาวชนอย่างแท้จริง
๒. ให้ทุนส่งเสริมการศึกษา และการปฏิบัติแก่นักศึกษาที่มีความสนใจและมีคุณสมบัติเหมาะสมในการที่จะไปสอนพระพุทธศาสนาตามโรงเรียนต่าง ๆ
๓. รับอุปการะเยาวชนที่มีคุณสมบัติเหมาะสมในการที่จะฝึกสมาธิขั้นสูง ทั้งนี้ไม่เกี่ยวข้องกับการเมือง

หมายเหตุ เป็นวัตถุประสงค์เดิม

ประกาศโองการ

พิธีวางศิลาฤกษ์ลงเสาเอกอาคารปฏิบัติธรรม

มูลนิธิพร รัตนสุวรรณ

วันอาทิตย์ที่ ๗ กันยายน พ.ศ. ๒๕๔๐

สพพปาปสฺส อกรณํ กุสลสฺสุปสมฺปทา
สจิตฺตปริโยทปนํ เอตํ พุทฺธาน ภาสํ

ที่. มหา. ๑๐/๕๐/๔๓, พุ. ธ. ๒๕/๑๘๓/๔๕ มจร.

การไม่ทำบาปอกุศลทั้งปวง

การบำเพ็ญกุศล (ตั้งแต่ออกบวชจนถึงการบรรลุพระ
อรหัต) ให้เกิดขึ้น

การทำจิตของตนให้ผ่องแผ้ว (จากนิวรรณ์ ๕)

สามประการนี้เป็นคำสั่งสอนของพระพุทธเจ้าทั้งหลาย

ประกาศโองการ

พิธีวางศิลาฤกษ์ลงเสาเอกอาคารปฏิบัติธรรม

มูลนิธิพร รัตนสุวรรณ

ข้าพเจ้าขอนอบน้อมนมัสการสมเด็จพระผู้มีพระภาคเจ้า อันเป็นอาทิบุคคลเอกอุคฺมในโลก แลเป็นวิสุทธิเทพคา ตรีสรู์ลำพังพระองค์ในทางสัมมาสัมโพธิญาณ อนึ่ง ข้าขอ เคารพนมัสการพระสัทธรรมที่สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ตรีสแสดงไว้ดี นำผู้ปฏิบัติออกจากโลกโหมกัณคาร ให้ถึง พระนิพพานอันเป็นที่สิ้นสังสารทุกข์โดยชอบ อนึ่ง ข้าขอ นบนอบอภิวันท์พระอัยฎาริยสงฆ์อันองค์พระสุคตเจ้า ได้ทรมานฝึกหัดคัดสันดานดีแล้ว แลได้บรรลวจตุราริย- สัจจาภิสมัย ตรีสรู์ธรรมพิเศษตามเสด็จพระศาสดา ข้าพเจ้า ทั้งหลายถวายวันทนประณามพระรัตนตรี อันทำจิตให้ เลื่อมใสอุคฺมยิ่งกว่าสิ่งอันควรกราบไหว้ทั้งปวง ได้เสวยบุญ วิบากอันใดสรรพอุปัทวันตรายทั้งหลายจงเลื่อมสุญอันทรธาน แลความคำริประสงค์ซึ่งอาศัยธรรมจงสำเร็จแก่ข้าพเจ้า ทั้งหลายด้วยอานุภาพบุญวิบากนั้นเถิด

[๒]

โกนุโต เทวสงฺฆมาโย ข้าแต่เทพนิกรอมรพรหมินทร์
อมรินทราธิราช ซึ่งสถิตทิพยพิमानมาศเมืองสวรรค์ชั้น
กามาพจรโสฬสพรหมพิภพ อิกองค์มหิศรวิศณฺพเคราะห์
เทพยดาทวาทศราศีสถิต กับทั้งเทพสับดาพิสนักย์ตรดารา
เทพยเจ้าผู้ทรงมเหศรศักดิ์คาเดชสิงสู่อยู่ในขอบเขตจักรวาล
อิกอากาศพิमानแลภูมิเทพยดาเป็นอาทิ ทั้งท้าวธรรฐ วิรุฬหก
วิรุปีภย์ ท้าวภูเวร เวสวรรณ อันเป็นใหญ่แก่คนธรรพ์
กุมภัณฑ์อันนตย์กษัตริย์นาคเสนาบดี ผุ่ผีโขมดมารยาแลห่าเหว
โหลงพราย อสุรกายอันร้ายกาจ พวกภูต ผีปีศาจ ผีเสื่อน้ำ
เจ้าประเทศเดือนฉ่ำทุ่งเทินเขา ทุกถิ่นแควแนวลำเนาห้วย
หนองคลองละหานธารน้ำและป่าชฎู ทั้งพระพนัสดีศรี
พรหมรัศมียักษกุมาร พระกาลพระกิติ นางพระธรณี นาง
พระคงคา เทพยดาเสื่อเมืองทรงเมืองผู้เรืองมหิทธิศักดิ์คาเดช
อันสถิตทุกประเทศแคว้นแคว้นแสนโกฏิจักรวาลทวีปน้อย
ใหญ่ในไตรโลกธาตุ ซึ่งสมเด็จพระบรมนาถบรมบพิตร
พระพุทธเจ้าอยู่หัวแห่งสยามประเทศทุกพระองค์ ทรงแผ่
ส่วนพระราชกุศลที่ทำนุบำรุงพระพุทธศาสนา อุทิศให้
อนุโมทนาอยู่เป็นนิตย์นั้น อากัจฉาภิ ขออัญเชิญมาประชุม

[ค]

กันในฐานะที่นี้ รับเครื่องพลีบูชา สุธนตุ แล้วจงตั้ง
โสตสวนการสดับฟังคำประกาศ ฯ

ด้วยบรมนาถบพิตรสรรเพชญ์สมเด็จพระนเรศวร
มหาราชเจ้า ผู้ทรงพระคุณปกเกล้าชาวไทยทั่วถ้วนสืบมาจน
ปัจจุบันสมัย โดยได้ทรงต่อสู้กู้เอกราชอธิปไตยของชาติไว้
เมื่อปางบรรพ์ ยังมีพระราชหฤทัยผูกพันห่วงใยในประเทศชาติ
พระศาสนา พระมหากษัตริย์ ราษฎรไทยอยู่เนื่องนิตย์ แม้
สถิติในทิพยพิमानก็เสด็จมาอภิบาลรักษาโดยเต็มพระกำลัง
บัดนี้มีพระราชโองการสั่งข้าพเจ้าทั้งปวงว่า ทรงพระปริวิตก
ห่วงถึงมหันตภัยที่จักคุกคามให้สิ้นชาติ เพราะเหตุพลังอัน
มีดমনร้ายกาจ กำลังแผ่สร้านครอบคลุมผืนแผ่นดินไทย
พระองค์จะโปรดพระราชทานอิสรภาพและเอกราชสมบูรณ์
ให้อีกวาระหนึ่งให้ทันท่วงที กับทั้ง ครูพร รัตนสุวรรณ
จากคฤสิดาเทวโลก ผู้ใฝ่หาคำบรรยายพุทธปรัชญา
ประยุกต์เผยแพร่ เขียนเป็นหนังสือตำราให้เข้าใจเรื่อง
กฎแห่งกรรม สังสารวัฏ กับสอนวิธีการฝึกสมาธิและ
วิปัสสนาในชีวิตประจำวัน เป็นพื้นฐานจำเป็นสำหรับ
ทุกคน ให้การดำเนินชีวิตมีความก้าวหน้าและถูกต้อง ยึดถือ

[๗]

พระรัตนตรัยให้มั่นคง ปฏิบัติตามมรรคมืองค์ ๘ หรือ ศีลสมาธิ ปัญญา ซึ่งพระบรมศาสดาได้ตรัสไว้ว่า “ทางนี้เท่านั้นทางอื่นไม่มี เพื่อความบริสุทธิ์แห่งทัตสนะหรือเพื่อความพ้นทุกข์”

ได้โปรดให้ข้าพเจ้าทั้งหลาย ซึ่งเป็นมวลศิษย์และผู้มีใจยึดมั่นในชาติศาสนาพระมหากษัตริย์ มาช่วยกันสร้างอาคารปฏิบัติธรรม จำนวน ๒ หลัง เป็นอาคารคอนกรีต ๒ ชั้น ขนาด ๑๐ X ๒๐ เมตร ณ สถานที่ของมูลนิธิพระรัตนสุวรรณ ตำบลบางเตย อำเภอสามโคก จังหวัดปทุมธานี ซึ่งนางทัศนีย์ บุรุษพัฒน์ ได้เสียสละบริจาคอุทิศให้เป็นศาสนสมบัติ เพื่อใช้เป็นสถานที่ปฏิบัติภาวนาจิตอบรมให้ทุกคนรู้จักตัวเอง เข้าใจและรู้แจ้งว่าตัวเรคืออะไร ความทุกข์ที่เกิดขึ้นในชีวิตประจำวัน เป็นผลที่เกิดจากการกระทำหรือวิบากของเราเอง เพื่อจะได้สามารถแก้ปัญหาทุก ๆ อย่างที่ก่อให้เกิดความทุกข์ได้ ทุกคนต้องการพ้นทุกข์ ต้องการที่จะไปให้พ้นจากสภาวะนี้ แต่แล้วก็ไม่พ้นพระพุทธองค์ตรัสไว้ว่า

“เรามองไม่เห็นว่ อะไรจะเป็นความสวัสดิ ความปลอดภัยของสัตว์ทั้งหลาย นอกจากการปล่อยวางในสิ่งทั้งปวง”

กำหนดการวางศิลาฤกษ์ลงเสาเอก ในวันอาทิตย์ที่ ๗ กันยายน พระพุทธศักราช ๒๕๔๐ ตรงกับวันขึ้น ๖ ค่ำ เดือน ๑๐ เวลา ๑๐.๑๐ น. ให้เสด็จสงฆ์ ๕ รูป เจริญ พระปริตร แลชัยมงคลคาถา

ขอมวลศิษย์ทั้งหลายได้ร่วมแรงร่วมใจช่วยกันสร้างตามศรัทธา ถึงแม้จะมีอุปสรรคยากแค้นนานา ก็ต้องช่วยกันกระทำให้สำเร็จ เพื่อให้พระธรรมคำสั่งสอนของพระบรมศาสดาสัมมาสัมพุทธเจ้า ได้ตั้งมั่นอยู่ตราบนานเท่านาน พระธรรมคำสั่งสอนของพระบรมศาสดาสัมมาสัมพุทธเจ้านั้น เป็นสิ่งจำเป็นที่ทุกคนจะต้องเรียนรู้ และต้องปฏิบัติตามให้ได้

ข้าพเจ้าทั้งหลาย จึงพร้อมกันมาประกอบกิจพิธีวางศิลาฤกษ์ลงเสาเอกอาคารปฏิบัติธรรม กันเต็มกำลังกายใจ เพื่อความพัฒนสวัสดิ์ ความอุดมสมบูรณ์ของแผ่นดินไทย แลทวยชน

ขอเทพเจ้าอันมีพระสยามเทวาธิราชเป็นต้น จงมีกมด ยินดี อนุเคราะห์ให้กิจพิธีสำเร็จสมบูรณ์ไปโดยรื่นราบ ขอ อานุภาพคุณพระศรีรัตนตรัยแลเทพิพยอำนาจแห่งเทพไทย อันยิ่งใหญ่ ทั้งมหิทธิฤทธิ์ บุญฤทธิ์แห่งองค์สมเด็จพระนเรศวร บรมนาถ พระบูรพมหากษัตริยาธิราชทุกพระองค์และ

ครูพร รัตนสุวรรณ กับทวยเทพทั้งปวง จงบาราศ
 สรรพบาป สรรพภัย สรรพอันตรายให้หมดสิ้น บันดาลให้
 ไทยทั่วแผ่นดินตั้งอยู่ในคลองแห่งความดี มีความสมัคร
 สมานสามัคคีทุกถ้วนหน้า จงรักภักดีในชาติ ศาสนา พระ
 มหากษัตริย์แน่นแฟ้นคงจงทั่วกัน ให้ประเทศไทยตั้ง
 มั่นเพิ่มพูนสุขสวัสดิ์วัฒนายิ่งขึ้นสืบไปตลอดนิรันตรกาล
 ขอคำสัตย์อธิษฐานของข้าพเจ้าทั้งหลาย จงสัมฤทธิ์ ตาม
 จิตเจตน์จำนงจงทุกประการเทอญ.

คำกล่าวรายงาน

พิธีวางศิลาฤกษ์ลงเสาเอกอาคารปฏิบัติธรรม มูลนิธิพร รัตนสุวรรณ

วันอาทิตย์ที่ ๗ กันยายน พ.ศ. ๒๕๔๐

กราบนมัสการ หลวงพ่อพระสุเมธาธิบดี ท่านอธิการบดี
และคณาจารย์ผู้บริหารมหาจุฬา ฯ
เรียน ท่านผู้มีเกียรติทุกท่าน

กระผม พลโทมานะ วรามิตร ประธาน
กรรมการมูลนิธิพร รัตนสุวรรณ ร่วมกับกรรมการและ
คณะศิษยานุศิษย์ รู้สึกปีติโสมนัส และซาบซึ้งในความ
เมตตากรุณาที่พระเดชพระคุณหลวงพ่อพระสุเมธาธิบดี
องค์นายกสภามหาวิทยาลัย แม้ว่าพระเดชพระคุณจะติดธุระ
ในภาระกิจต่าง ๆ แต่ก็ได้สละเวลา ให้เกียรติมาเป็น
ประธานในพิธีวางศิลาฤกษ์ลงเสาเอกอาคารปฏิบัติธรรม
ในวันนี้

[ช]

ในโอกาสนี้ กระผมขอกล่าวถึงความ
ของมูลนิธิพร รัตนสุวรรณ

อาจารย์พร รัตนสุวรรณ เกิดที่ตำบล
บ้านแก่ง อำเภอตรอน จังหวัดอุดรดิษฐ์ เมื่อวันที่จันทร์ที่
๑๘ พฤศจิกายน พ.ศ. ๒๔๖๑ เข้ามาศึกษาพระปริยัติธรรม
แผนกบาลี ที่สำนักเรียนวัดมหาธาตุยุวราชรังสฤษฎิ์
ท่าพระจันทร์ กรุงเทพมหานคร

เมื่ออายุครบ ๑๗ ปี ได้บรรพชาเป็นสามเณร
ณ วัดมหาธาตุฯ และเมื่ออายุครบ ๒๑ ปี ได้อุปสมบทเป็น
พระภิกษุ ณ วัดมหาธาตุฯ โดยมีสมเด็จพระวันรัต (เฮง
เหมจารี มหาเถระ) เป็นพระอุปัชฌาย์ ได้ศึกษาภาษาบาลี
อยู่ ๖ ปี สอบได้เปรียญธรรม ๖ ประโยค เป็นครูสอนบาลี
ไวยากรณ์ สำนักเรียนวัดมหาธาตุฯ อยู่ ๒ ปี แล้วออกไป
ปฏิบัติธรรม ตามสถานที่วิเวกหลายแห่ง และศึกษาค้นคว้า
พระไตรปิฎก

ได้ลาสิกขา เมื่อ พ.ศ. ๒๔๙๔ เพื่อ
รักษาตัว พร้อมกับ สึกษาค้นคว้าพระไตรปิฎก ปฏิบัติธรรม
อยู่ที่วัดอุโมงค์ จังหวัดเชียงใหม่ ได้ไปสอนพุทธศาสนา
ตามโรงเรียนในเขตเทศบาล จังหวัดเชียงใหม่ จนมีชื่อเสียง
เป็นที่รู้จักแพร่หลาย

[ณ]

ปีพ.ศ. ๒๔๕๘ ทางมหาจุฬาลงกรณ-
ราชวิทยาลัย ได้มีหนังสือเชิญตัวมาเป็นอาจารย์สอนวิชา
ธรรมประยุกต์ ในคณะพุทธศาสตร์ ได้ตั้งแผนกธรรมวิจัย
โรงเรียนสอนพุทธศาสนาวันอาทิตย์ ขึ้นที่มหาจุฬาฯ
วัดมหาธาตุฯ และตั้งสำนักค้นคว้าทางวิญญาณ โรงพิมพ์
วิญญาณ ที่บางลำพู กรุงเทพมหานคร

ในวันพุธที่ ๒๓ สิงหาคม ๒๕๑๐ อาจารย์
พร รัตนสุวรรณ ได้ก่อตั้งมูลนิธิส่งเสริมการสอนพระพุทธ
ศาสนาสำหรับเยาวชนขึ้น อบรมสั่งสอนการปฏิบัติธรรมให้
ประชาชน และเด็กเข้าใจชีวิตของตนเองได้ถูกต้อง มีหลัก
การที่ดีและมีจุดหมายที่ถูกต้องในการดำเนินชีวิต

ปี พ.ศ. ๒๕๑๘ ท่านได้ก่อตั้งศูนย์พัฒนา
ศาสนา มจร. ขึ้นที่ตำบลแคมป์สน อำเภอเขาค้อ จังหวัด
เพชรบูรณ์ เพื่อให้เป็นศูนย์ค้นคว้าและปฏิบัติธรรมของพระ
นิสิตมหาจุฬาฯ และสาธุชนทั่วไป ดำเนินการสืบต่ออายุ
พระธรรมกัมภีร์ ทำการปริวรรต ตรวจทาน และจัดพิมพ์
กัมภีร์อรรถกถา-ฎีกาขึ้นใหม่ ดำเนินงานในนามมหาจุฬา
ลงกรณราชวิทยาลัย

ในชีวิตการทำงานเผยแพร่ของอาจารย์พร
รัตนสุวรรณ ท่านมีความรักความผูกพันกับวัดมหาธาตุฯ

[ญ]

และมหาจุฬาฯ มาก มุ่งหวังให้สถาบันทั้ง ๒ มีความ
งอกงามไพบุลย์ มีความเจริญก้าวหน้าทั้งในด้านปริยัติและ
ปฏิบัติ ให้เกิดประโยชน์ ต่อพระศาสนาสืบไป

ในวันพุธที่ ๒๔ กุมภาพันธ์ ๒๕๓๖
อาจารย์พร รัตนสุวรรณ ได้จากโลกนี้ไปสู่ภูมิทิพย์ ต่อมา
คณะกรรมการมูลนิธิและมวลศิษย์ ได้ประชุมปรึกษากัน
เห็นสมควรให้เปลี่ยนชื่อมูลนิธิส่งเสริมการสอนพระพุทธ
ศาสนาสำหรับเยาวชน เป็นมูลนิธิพร รัตนสุวรรณ เพื่อ
เป็นอนุสรณ์แห่งความรำลึกถึง เป็นเกียรติประวัติของ
ผู้ริเริ่มก่อตั้งมูลนิธิ ได้รับการจดทะเบียนแล้วตั้งแต่วันที่
๑๘ มกราคม ๒๕๓๗ ดำเนินงานต่อมา ณ สำนักคั่นคว่า
ทางวิญญาณ บางลำพู กรุงเทพมหานคร เมื่อจะจัดการ
อบรมปฏิบัติธรรม ก็เดินทางไปปฏิบัติธรรมที่ศูนย์พัฒนา
ศาสนา แคมป์สน จังหวัดเพชรบูรณ์ ในวันสำคัญทางศาสนา

ในวันพุธที่ ๑๒ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๐
อาจารย์ทัศนีย์ บุรุษพัฒน์ กรรมการท่านหนึ่ง ได้มีศรัทธา
เสียสละอย่างสูง มอบที่ดินแปลงหนึ่ง จำนวน ๖ ไร่
๒ งาน ๗๓ ตารางวา ที่ตำบลบางเตย อำเภอสามโคก
จังหวัดปทุมธานี ให้แก่มูลนิธิ และได้ให้สถาปนิกออกแบบ

[๘]

ก่อสร้างอาคารปฏิบัติธรรม ๒ หลัง เป็นอาคารคอนกรีต ๒ ชั้น ขนาด ๑๐ X ๒๐ เมตร งบประมาณในการก่อสร้างราว ๔ ล้านบาท (สี่ล้านบาทถ้วน)

ถึงขณะนี้เงินทุนมูลนิธิพร รัตนสุวรรณ ซึ่งมีผู้บริจาคจะนำมาใช้จ่ายได้เฉพาะดอกผลมีอยู่ราวสามล้านบาท แต่สำหรับเงินงบประมาณในการพัฒนาพื้นที่และก่อสร้างอาคารปฏิบัติธรรมนั้น ได้รับบริจาคแล้วประมาณหกแสนบาท ซึ่งคาดว่าจะมีผู้บริจาคสมทบมาเรื่อย ๆ จนกว่าการสร้างอาคารปฏิบัติธรรมจะแล้วเสร็จ

ได้กำหนดพิธีวางศิลาฤกษ์ลงเสาเอกในวันนี้ โดยได้นำดินศักดิ์สิทธิ์จากพระเชตะวันมหาวิหาร ชมพูทวีป อันเป็นสถานที่พระผู้มีพระภาคเจ้าประทับนานที่สุดถึง ๑๕ พรรษา เพื่อเป็นสื่อพลังแห่งความเป็นสิริมงคล มั่นคง ยั่งยืนเจริญรุ่งเรืองในพระพุทธศาสนา

ณ บัดนี้ ถึงเวลาอันเป็นอุดมมงคลฤกษ์แล้ว จึงขอกราบอาราธนา องค์นายกสภามหาวิทยาลัย เป็นประธาน ในพิธีวางศิลาฤกษ์ เพื่อเป็นสิริมงคลสืบไป.

“ดูก่อนอานนท์ ถ้าวิญญาณจักไม่ก้าวลงสู่ท้องของ
มารดา นามรูปจะพึงเกิดในท้องของมารดาได้หรือ?” “มิได้
พระพุทธเจ้าข้า” “เพราะเหตุนี้แลอานนท์ เราจึงกล่าวว่า
วิญญาณเป็นปัจจัยให้เกิดนามรูปหรือวิญญาณเป็นผู้สร้างชีวิต”

“วิญญาณปัจจุยา นามรูป นามรูปปัจจุยา วิญญาณ”

ที. มหา. ๑๐/๑๑๕/๕๕ มจร.

ความดำริของอาจารย์พร รัตนสุวรรณ
เกี่ยวกับโครงการศูนย์พัฒนาศาสนา มจร.

พ.ศ. ๒๕๑๘

เนกขมฺมํ อริยานํ นิยุยานํ, เตน จ เนกขมฺเมน
อริยา นีนฺติ, กามจฺจนฺโท นิยุยานาวรณํ, เตน จ
กามจฺจนฺเทน นินฺตฺตา เนกขมฺมํ อริยานํ นิยุยานํ
นปฺปชานาตฺติ กามจฺจนฺโท นิยุยานาวรณํ.

ขุ. ปฏิ. ๓๑/๑๕๓/๑๗๔ มจร.

เนกขัมมะ เป็นเครื่องออกจากกามฉันทะของพระ
อริยะทั้งหลาย คือ พระอริยะทั้งหลายย่อมออกจากกาม
ฉันทะได้ก็ด้วยอาศัยเนกขัมมะ กามฉันทะเป็นเครื่อง
กีดขวางการออกจากกามฉันทะ เพราะผู้ที่ถูกกามฉันทะ
ครอบงำแล้ว ย่อมไม่รู้แจ้งว่า เนกขัมมะเป็นเครื่องออกจาก
กามฉันทะของพระอริยะทั้งหลาย เพราะฉะนั้น กามฉันทะ
จึงได้ชื่อว่า เป็นเครื่องกีดขวางการออกจากกามฉันทะ

โครงการศูนย์พัฒนาศาสนา

๑. ส่งเสริมการปฏิบัติทางสมาธิและวิปัสสนาแก่นักศึกษาทั้งหลาย ทั้งที่เป็นพระและฆราวาส
๒. ชักชวนนักเรียนและนักศึกษาให้มาเข้าค่ายอบรมในทางศาสนา ในระหว่างปิดเทอม หรือในระหว่างที่นักเรียนมีเวลาว่าง
๓. ชักชวนผู้รู้ผู้เชี่ยวชาญในงานด้านต่าง ๆ ให้ได้มีโอกาสเข้ามาปฏิบัติธรรม และให้ได้มีโอกาสสัมมนากัน เพื่อหาทางส่งเสริมให้ศาสนาเข้าไปมีบทบาทอยู่ในชีวิตประจำวันของคนทุกชั้นทุกอาชีพ
๔. รวบรวมตำราทางศาสนาทุกประเภท และส่งเสริมให้ความสะดวกทุกอย่างแก่ผู้ที่ทำการค้นคว้าหลักวิชาทางศาสนาทุกสาขา
๕. ทำการวิจัยการสอนและการเผยแพร่ศาสนา แก่คนทุกชั้นทุกอาชีพและทุกวัยเพื่อให้มีผลออกมาจริง ๆ ตามวัตถุประสงค์ของศาสนา
๖. ส่งเสริมการศึกษาของชาติตามหลักศาสนา เพื่อให้เด็กทุกคนมีโอกาสได้ศึกษาและรู้จักช่วยตัวเองได้ไม่ว่าจะสำเร็จการศึกษาในระดับไหน

๓. ส่งเสริมการเศรษฐกิจและสังคมตามหลักศาสนา
๔. ส่งเสริมการสร้างป่าและรักษาป่ามิให้ถูกทำลาย

สำนักคั่นคว่าทางวิญญาณ และ โรงพิมพ์วิญญาณ

ในระหว่าง พ.ศ. ๒๕๐๖-๒๕๐๘ อาจารย์พร
รัตนสุวรรณ ได้ศึกษาค้นคว้านั่งสมาธิ และเขียนหนังสือ
คู่มือการฝึกอานาปานสติสมาธิกับได้เปิดการสอนสมาธิให้
กับประชาชนและเยาวชนทั่วไปให้เข้าใจว่าทุกอย่างเกิดจากใจ
สำคัญที่ใจ จุดหมายอันแท้จริงของชีวิต คือ การเอาชนะใจ
ตนเอง พยายามสร้างจิตใจของตนเองให้สูงขึ้น มีคนมา
ปฏิบัตินั่งสมาธิกันมาก จึงได้ตั้ง **สำนักคั่นคว่าทาง
วิญญาณ** โดยมีความมุ่งหมาย

๑. เพื่อหาทางพิสูจน์ให้คนทั้งหลายเห็นว่า ชีวิตที่
พระพุทธเจ้าทรงเรียกว่าโอปปาติกะ หรือที่คนทั่วไปเรียกว่า
ผีสิงเทวดานั้นมีจริง ซึ่งเป็นพื้นฐานสำคัญให้เข้าใจเรื่อง
กฎของกรรมและสังสารวัฏ

๒. เป็นการส่งเสริมสมรรถภาพในทางสติปัญญา และสุขภาพจิตให้ดีขึ้น วิชาวิธีสอนศีลธรรมให้ได้ผล และเพื่อให้เป็นศูนย์กลางของผู้ที่ต้องการจะศึกษาและค้นคว้า เรื่องนรกสวรรค์ ให้ได้มีโอกาสฝึกสมาธิในชั้นสูง และถ้ามี พื้นคุณธรรมพอที่จะสามารถติดต่อกับโอปปาติกะได้

ได้ตั้งโรงพิมพ์วิญญาณ จัดพิมพ์หนังสือหลักวิชา ทางพุทธศาสนา การฝึกสมาธิวิปัสสนาและนิพพาน จัดพิมพ์หนังสือวิญญาณ ออกเป็นรายเดือน เริ่มตั้งแต่ เดือน กุมภาพันธ์ ๒๕๐๘ และสืบเนื่องต่อมาจนถึงปัจจุบัน พ.ศ. ๒๕๔๐ มีคำขวัญว่า “ยุควิญญาณ คือ รุ่งอรุณแห่งยุคพระศรีอารย” ยุควิญญาณ หมายถึงยุคที่ปัญญาชนในโลกเชื่อว่า วิญญาณเป็นผู้สร้างชีวิต วิญญาณเป็นรากฐานของสิ่ง ทั้งปวง กฎเกณฑ์ของชีวิต สภาพของชีวิตในสากลจักรวาล ขึ้นอยู่กับสภาพของวิญญาณ ตาเห็นคือวิญญาณเห็น หู ได้ยินคือวิญญาณได้ยิน ฯลฯ สมอณิกกิดคือวิญญาณนึกคิด ผู้ที่ยังมีกิเลสอยู่ ตายแล้วจะต้องเกิดอีก และทุกวิญญาณจะต้องเป็นไปตาม กฎของกรรม “ทำดีได้ดี ทำชั่วได้ชั่ว หว่านพืชเช่นใด ย่อมได้ผลเช่นนั้น” หลังจากตายแล้วก็ยังมีชีวิตอยู่ โอปปาติกะมีจริง ฯลฯ

[๓]

เมื่อใดปัญญาชนทั่วโลกเชื่อในหลักต่าง ๆ ดังที่กล่าวมา
เมื่อนั้นโลกอยู่ในยุควิญญาณ ยุควิญญาณไม่ใช่ยุคที่คน
ทั้งหลายพากันนับถือผี และมีการเซ่นไหว้ขอพรเหมือนใน
ยุคโบราณที่ผ่านมาแล้ว ยุควิญญาณก็คือยุคที่คนทั้งหลาย
เข้าใจพุทธพจน์ที่ว่า “วิญญาณเป็นปัจจัยให้เกิดนามรูป
วิญญาณเป็นรากฐานของสิ่งทั้งปวง” ยุควิญญาณเป็นยุคที่
คนทั้งหลายเข้าใจถึงอำนาจวิญญาณที่มีอยู่ในตัวเองอย่าง
แจ่มแจ้ง เมื่อโลกก้าวขึ้นสู่ยุควิญญาณดังที่กล่าวมา สันติสุข
จะมีทั่วโลก สงครามและการเบียดเบียนกันในรูปต่าง ๆ จะ
หมดไปจากโลก และโลกก็จะมีความอุดมสมบูรณ์ไปด้วย
พืชพันธุ์ธัญญาหาร และเครื่องที่จะอำนวยความสะดวก
สบายทุกอย่าง โลกจะพัฒนาไปในทางที่ถูกต้อง นี่คือความ
หมายของคำว่า ยุคพระศรีอารีย์

วัตถุประสงค์การออกวารสารวิญญาน

เพื่อเผยแพร่หลักดังต่อไปนี้.....

๑. พระเจ้าหรือธรรมชาติผู้สร้างสรรพชีวิตคือวิญญาน
๒. ความตายไม่ใช่ความสิ้นสุดของชีวิต เพราะทุกคนที่ยังมีกิเลสอยู่ ตายแล้วจะต้องเกิดอีกเสมอ
๓. ชีวิตไม่ใช่เริ่มต้นจากพ่อแม่ เพราะทุกคนได้มีอดีตมาแล้วก่อนที่จะมาเกิดในท้องแม่
๔. พระเจ้าที่เที่ยงแท้และยุติธรรม คือกฎของกรรม
๕. บุญและบาป คืออำนาจลึกลับที่คอยควบคุมโชคชะตาของชีวิตทุกชีวิตให้เป็นไปตามกฎของกรรมที่ได้ทำไว้ ไม่มีใครหลีกเลี่ยงได้
๖. สิ่งที่มีมนุษย์ควรกลัวก็คือ บาปที่เกิดขึ้นในใจ และสิ่งที่มนุษย์ควรแสวงหาเพิ่มพูนให้มากขึ้นก็คือบุญ
๗. ความตายไม่ใช่สิ่งที่น่ากลัว ถ้าหากไม่ใช่เป็นการตายในความชั่ว ความตายเป็นสิ่งที่มิคุณและควรจะต้องรับไว้ด้วยความยินดีในเมื่อถึงคราว เพราะความ

[๓]

ตายเท่านั้นที่จะช่วยเปลี่ยนสังขารที่เก่าแก่คร่ำคร่าให้เป็นสังขารที่สมบูรณ์และช่วยให้คนที่ประกอบคุณงามความดีต่าง ๆ ไว้ ให้ได้รับผลจากความดีของตน อย่างเต็มเม็ดเต็มหน่วย

หนังสือวิญญาน เป็นหนังสือการกุศลที่ดำรงอยู่ได้ด้วยศรัทธาของท่านทั้งหลาย ไม่มีระเบียบตายตัวว่าจะต้องบำรุงเท่านั้นเท่านี้ ถ้าสนใจก็ขอให้แจ้งชื่อและที่อยู่มาทางสำนักก็จะจัดส่งไปให้

สมัครเป็นสมาชิกและบริจาคในนามของ

คุณศรีเพ็ญ จัตตะศรี

๔๗/๒ ถนนสามเสน บางลำพู

เขตพระนคร กทม. ๑๐๒๐๐

ส่งจ่าย ปท. บางลำพูบน

คาถापุทธอุทาน

อเนกชาติสังสารี	สนฺธาวิสุตฺติ อนิพฺพิสฺสั
คหการี คเวสนุโต	ชุกฺขา ชาติ ปุณฺปุณฺ.
คหการก ทิฏฺฐโจสิ	ปุณฺ เคหํ น กาสสิ
สพฺพา เต ผาสฺสุกา ภคฺคา	คหณฺณํ วิสฺขุขตฺติ
วิสฺขุขารคตฺติ จิตฺตํ	ตณฺหณํ ขยมฺชฺชคฺคา.

พ. ๖. ๒๕/๑๕๓-๑๕๔/๔๔ มจร.

เราได้เสาะแสวงหามานานแล้วว่า ใครหนอเป็นผู้สร้าง
เรือน (คือ อดีตภาพของเรานี้) แต่ไม่พบ จึงได้ท่องเที่ยวไป
สู่สังสารวัฏนับชาติไม่ถ้วน การเกิดบ่อย ๆ เป็นทุกข์

นี่แน่ะนายช่างผู้สร้างเรือน บัดนี้เราพบเจ้าแล้ว เจ้าจะ
สร้างเรือนให้กับเราอีกไม่ได้ เพราะซีโครงของเจ้าเราก็ได้
หักหมดแล้ว ศิระะของเจ้าเราก็ได้ทำลายแล้ว จิตของเราได้
เข้าถึงวิสังขาร ไม่มีอะไรปรุงแต่งได้อีกต่อไปแล้ว เพราะ
ได้เข้าถึงความสิ้นไปแห่งตัณหาแล้ว

พุทธพจน์บทนี้สอนให้รู้ว่า ชีวิตคนเราเกิดมาจาก
ตัณหา คือความอยาก เป็นความอยากที่เป็นไปตามอารมณ์
ไม่มีเหตุผล ปล่อยวางไม่ได้ ควบคุมบังคับไม่ได้ เป็นความ
อยากที่เป็นต้นเหตุให้เกิดความทุกข์ทั้งปวง

ยथा หเว ปาตุภวนฺติ ฐมา
 อาตปิโน ฌายโต พุราหฺมณฺสฺส
 อถสฺส กงฺขา วปยฺนฺติ สพุพา
 ยโต ปชานาติ สเหตุชฺมมํ.

วิ. มหา. ๔/๑/๑-๒, พุ. อุ. ๒๕/๑/๕๔ มจร.

เมื่อใด ธรรมทั้งหลาย (ธรรมเรื่องปฏิจสุมุปาบท) ปรากฏชัดแก่พราหมณ์ผู้มีความเพียรเพ่งอยู่ เมื่อนั้น ความสงสัยทั้งปวงของพราหมณ์นั้นย่อมสิ้นไป เพราะรู้แจ้งซึ่ง ธรรม (คือรูปธรรมและนามธรรม) พร้อมกับเหตุ

ยथा หเว ปาตุภวนฺติ ฐมา
 อาตปิโน ฌายโต พุราหฺมณฺสฺส
 อถสฺส กงฺขา วปยฺนฺติ สพุพา
 ยโต ขยํ ปจฺจยฺยานํ อเวทิต.

วิ. มหา. ๔/๒/๒-๓, พุ. อุ. ๒๕/๒/๕๔-๕๕ มจร.

เมื่อใด ธรรมทั้งหลาย ปรากฏชัดแก่พราหมณ์ผู้มีความเพียรเพ่งอยู่ เมื่อนั้น ความสงสัยทั้งปวงของพราหมณ์นั้นย่อมสิ้นไป เพราะได้รู้แจ้งซึ่งความสิ้นไปแห่งปัจจัยทั้งหลาย (ปัจจัยของนามรูป)

ยथा หเว ปาตุภวนฺติ ฌมฺมา
 อาตาปีโน ฌายโต พฺราหฺมณฺสฺส
 วิฐฺสปยฺมึ ติฏฺฐติ มารเสนํ
 สุโรว โอภาสยมนฺตฺลิกขํ.

วิ. มหา. ๔/๓/๓, พุ. อุ. ๒๕/๓/๕๖ มจร.

เมื่อใด ธรรมทั้งหลาย ปรากฏชัดแก่พราหมณ์ผู้มีความเพียรเพ่งอยู่ เมื่อนั้น พราหมณ์นั้นย่อมกำจัดมารและเสนามารเสียได้ คุงพระอาทิตย์อุทัยกำจัดมืด ทำท้องฟ้าให้สว่าง ฉะนั้น

สุโข วิเวโก ตฺถุจฺจสฺส	สุตฺตมฺมสฺส ปสฺสโต
อพฺยาปชฺชํ สุขํ โลก	ปาณฺณเตสฺสุ สยฺโม.
สุขา วิราคตา โลก	กามาณํ สมตฺกโกม
อสฺสมิมาณสฺส โย วินโย	เอตํ เว ปรมํ สุขํ.

(พุ. อุ. ๒๕/๑๑/๑๐๕)

ความวิเวก (คือพระนิพพาน) ให้ความสุข แก่ผู้ที่พอใจ ในมรรคญาณ ๔ มีธรรมปรากฏเห็นวิเวกด้วยญาณจักขุ

ความเมตตากรุณาต่อสัตว์ เป็นความสุขในโลก

การข้ามพ้นกามทั้งหลาย คือความปราศจากกามราคะ เป็นความสุขในโลก

การละอัสมิมานะ(ความถือตัว)ได้ เป็นความสุขอย่างยิ่ง.

บทสวดพิเศษ อัญจังกิมัคคคาถา

เป็นคาถาที่เกี่ยวกับทางแห่งความพ้นทุกข์

มคฺคานญฺจฺจกโก เสฏฺโฐ	สจฺจานํ จตุโร ปทา
วิราโค เสฏฺโฐ ฌมฺมานํ	ทิปทานญจ จกฺขุมา
เอเสว มคฺโค นตฺถลฺโย	ทสฺสนสฺส วิสุทฺธิยา
เอตลฺหิ ตุมฺहे ปฏฺิปปชฺชถ	มารเสนปฺปโมหนํ
เอตลฺหิ ตุมฺहे ปฏฺิปปนฺนา	ทุกฺขสฺสนตฺตํ กริสฺสถ
อกฺขาโต โว มยา มคฺโค	อญฺญาถ สลฺลสฺสตฺถนํ
ตุมฺเหหิ กิจฺจํ อาตปฺปํ	อกฺขาตาโร ตถาคตา
ปฏฺิปปนฺนา ปโมกฺขนฺติ	ฌายิโน มารพฺนฺชนา.

พ. ธ. ๒๕/๒๓๓-๒๓๖/๖๔ มจร.

บรรดาทางทั้งหลาย ทางซึ่งมีองค์แปด (คือมรรคแปด) เป็นทางประเสริฐสุด บรรดาสัจจะทั้งหลาย สัจจะ ซึ่งมีบทสี่ (คืออริยสัจสี่) เป็นสัจจะประเสริฐสุด บรรดาธรรมทั้งหลาย วิราคธรรม (คือนิพพาน) เป็นธรรมอันประเสริฐสุด บรรดาสัตว์สองเท้าทั้งหลาย พระตถาคตผู้มีดวงตา (คือพระพุทธเจ้า) เป็นผู้ประเสริฐสุด

ทางนี้เท่านั้น ทางอื่นไม่มีเพื่อความบริสุทธิ์แห่งทัศนะ (คือความพ้นทุกข์ เพราะคนเราจะพ้นทุกข์ได้จริง ๆ พ้นได้อย่างเด็ดขาดนั้น ต้องเป็นผู้มีทัศนะบริสุทธิ์) ท่านทั้งหลายจงเดินไปตามทางนี้ (คือตามมรรคแปด) ซึ่งเป็นทางที่จะทำให้มารและเสนามารเกิดหลงทาง(คือติดตามท่านไปไม่ได้)

อนึ่ง เมื่อท่านทั้งหลายเดินไปตามทางนี้แล้ว ก็จะทำให้ที่สุดแห่งทุกข์ได้ เราได้บอกทางแก่ท่านทั้งหลายแล้ว ซึ่งเป็นทางที่เรารู้แจ้งด้วยตนเองแล้วว่า ผู้ที่ปฏิบัติตามทางนี้จะสามารถสลัดหรือถอนลูกศร คือ ราคะ โทสะ โมหะออกได้

ฉะนั้น ท่านทั้งหลายจะต้องทำความเพียรด้วยตนเอง พระตถาคตทั้งหลายเป็นแต่ผู้บอก เมื่อท่านทั้งหลายเข้ามาเดินไปตามทางนี้แล้ว ก็จะไม่พ้นจากเครื่องพันธนาการของมาร (คือพ้นจากการเวียนว่ายตายเกิดอยู่ในภพทั้งสาม คือกามภพ รูปภพ อรูปภพ)

การสูตตคาถา

เป็นคาถาเกี่ยวกับการปล่อยวางในเบญจขันธ์ คือร่างกาย

ภารา	หเว	ปญจกฺขนฺธา	ภารหาโร	จ	ปฺกุคฺโค
ภาราทานํ	ทฺกฺขํ	โลก	ภารนิกฺเขปนํ	สุขํ	
นิกฺขิปิตฺวา	ครุํ	ภารํ	อญฺญํ	ภารํ	อนาทีย
สมฺมุติํ	ตณฺหํ	อพฺพุพฺพห	นิจฺจนาโต	ปรินิพฺพุโตติ.	

ถี. ข. ๑๗/๒๒/๒๒ มจร.

ขันธ์ ๕ เป็นภาระแล ก็บุคคลเป็นผู้นำภาระไป การถือเอาภาระเป็นทุกข์ในโลก การปลงภาระเสียเป็นสุข บุคคลทิ้งภาระอันหนักเสียแล้ว ไม่ฉวยเอาสิ่งอื่นเป็นภาระอีก ถอนตัณหาพร้อมทั้งรากได้แล้ว หมดความปรารถนาแล้ว ปรินิพพาน ดังนี้แล.

ปฏิจสุมุปาทปาฐะ

(หลักปฏิจสุมุปาท หรือปัจจยการ)

เป็นคาถาพุทธปรัชญาซึ่งเกี่ยวกับการบังเกิดขึ้นของชีวิต
ว่าจะต้องอาศัยปัจจัยอะไรบ้าง

อวิชชาปัจจยยา สงฺขารา สงฺขารปัจจยยา วิญฺญาณํ
วิญฺญาณปัจจยยา นามรูปํ นามรูปปัจจยยา สฬายตน์
สฬายตน์ปัจจยยา ผสฺสโต ผสฺสปัจจยยา เวทนา เวทนา-
ปัจจยยา ตณฺหา ตณฺหาปัจจยยา อุปาทานํ อุปาทานปัจจยยา
ภโว ภวปัจจยยา ชาติ ชาติปัจจยยา ชรามรณํ โสกปริเทว-
ทุกฺขโทมนสฺสุปายาสา* สมุทฺตนิ อเวมตฺตสฺส เภวลสฺส
ทุกฺขกฺขนฺธสฺส สมุทฺโย โหติ.

อวิชฺชาเยตฺว อเสสฺสวिरาคนิโรธา สงฺขารนิโรโธ
สงฺขารนิโรธา วิญฺญาณนิโรโธ วิญฺญาณนิโรธา นามรูป-
นิโรโธ นามรูปนิโรธา สฬายตน์นิโรโธ สฬายตน์นิโรธา
ผสฺสนิโรโธ ผสฺสนิโรธา เวทนานิโรโธ เวทนานิโรธา
ตณฺหานิโรโธ ตณฺหานิโรธา อุปาทานนิโรโธ อุปาทานนิโรธา
ภวนิโรโธ ภวนิโรธา ชาตินิโรโธ ชาตินิโรธา ชรามรณํ
โสกปริเทวทุกฺขโทมนสฺสุปายาสา นิรุชฺฌนฺติ อเวมตฺตสฺส
เภวลสฺส ทุกฺขกฺขนฺธสฺส นิโรโธ โหติ.

อวิชา เป็นปัจจัยให้เกิดสังขาร สังขาร เป็นปัจจัยให้
เกิดวิญญาณ วิญญาณเป็นปัจจัยให้เกิดนามรูป นามรูป เป็น
ปัจจัยให้เกิดสพายตนะ สพายตนะ เป็นปัจจัยให้เกิดผัสสะ
ผัสสะ เป็นปัจจัยให้เกิดเวทนา เวทนา เป็นปัจจัยให้เกิด
ตัณหา ตัณหาเป็นปัจจัยให้เกิดอุปาทาน อุปาทาน เป็น
ปัจจัยให้เกิดภพ ภพ เป็นปัจจัยให้เกิดชาติ ชาติ เป็นปัจจัย
ให้เกิดชรา มรณะ โสกะ ปริเทวะ ทุกขะ โทมนัส อุปายาส
กองทุกข์ทั้งมวลย่อมเกิดขึ้นด้วยอาการ อย่างนี้

เพราะอวิชาดับไปด้วยวิราคะโดยไม่เหลือ สังขารจึง
ดับ เพราะสังขารดับ วิญญาณจึงดับ เพราะวิญญาณดับ
นามรูปจึงดับ เพราะนามรูปดับ สพายตนะจึงดับ เพราะ
สพายตนะดับ ผัสสะจึงดับ เพราะผัสสะดับ เวทนาจึงดับ
เพราะเวทนาดับ ตัณหาจึงดับ เพราะตัณหาดับ อุปาทานจึง
ดับ เพราะอุปาทานดับ ภพจึงดับ เพราะภพดับ ชาติจึงดับ
เพราะชาติดับ ชรา มรณะ โสกะ ปริเทวะ ทุกขะ โทมนัส
อุปายาส จึงดับ กองทุกข์ทั้งปวง ย่อมดับ ด้วยอาการอย่างนี้

ท่านอนาถบิณฑิกเศรษฐี ผู้สร้างพระเชตะวันมหาวิหาร

คณะผู้ตรวจชำระคัมภีร์

ท่านอนาถบิณฑิกเศรษฐี มหาเศรษฐีแห่งกรุงสาวัตถี มีนามเดิมว่า “สุทัตตะ” ได้ดวงตาเห็นธรรม คือ บรรลุ โสคาปัตติผล เมื่อคราวเดินทางไปค้าขายที่กรุงราชคฤห์ แล้วได้มีโอกาสเข้าเฝ้าพระพุทธเจ้าที่ป่าสีตวัน และได้กราบทูลนิมนต์พระพุทธเจ้าพร้อมภิกษุสงฆ์เสด็จไปกรุงสาวัตถี

เมื่อท่านกลับมากกรุงสาวัตถีแล้วได้ขอซื้อพระอุทยานของเจ้าชายเชตด้วยราคา ๑๘ โกฏิหาปณะ ก่อสร้างถาวรวัตถุต่าง ๆ อีก ๑๘ โกฏิหาปณะ เสร็จแล้วทำการสมโภชอีก ๑๘ โกฏิหาปณะ รวม ๕๔ โกฏิหาปณะ

ครั้งพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เสด็จมากกรุงสาวัตถีพร้อมภิกษุสงฆ์แล้ว ท่านอนาถบิณฑิกเศรษฐีได้ถวายพระเชตะวันมหาวิหารเป็นที่ประทับของพระพุทธองค์พร้อมภิกษุสงฆ์

ณ พระเชตะวันมหาวิหารนี้ พระสัมมาสัมพุทธเจ้าได้ประทับอยู่นานถึง ๑๕ พรรษา

ท่านอนาถบิณฑิกเศรษฐี ถวายปัจจัย ๔ บำรุง
พระพุทธเจ้าพร้อมภิกษุสงฆ์ทุกวัน พระพุทธองค์จึงทรง
แต่งตั้งท่านไว้ในตำแหน่งเอตทัคคะ ในฐานะเป็นทายก
ผู้เลิศในทางถวายปัจจัย ๔

กล่าวกันว่า ยกเว้นพระเจ้าอโศกมหาราชแล้ว ไม่มี
ผู้ใดบริจาคทรัพย์ในพระพุทธศาสนาเท่ากับท่านอนาถ
บิณฑิกเศรษฐีเลย

ท่านอนาถบิณฑิกเศรษฐี เข้าเฝ้าพระพุทธเจ้าที่พระ
เชตวันมหาวิหารวันละ ๒ ครั้งบ้าง ๓ ครั้งบ้าง แต่ท่าน
ไม่เคยทูลถามปัญหา (มีถามอยู่ครั้งหนึ่ง ท่านถามพระพุทธ
องค์ถึงพระทักษิณยบุคคล คือ ท่านผู้ควรรับบริจาคทาน)
เพราะเกรงว่า พระพุทธองค์จะทรงเหน็ดเหนื่อย

ท่านอนาถบิณฑิกเศรษฐีบริบูรณ์ด้วยคุณธรรม ๖
ประการ คือ

๑. มีความเลื่อมใสอย่างไม่หวั่นไหวในพระพุทธเจ้า
๒. มีความเลื่อมใสอย่างไม่หวั่นไหวในพระธรรม
๓. มีความเลื่อมใสอย่างไม่หวั่นไหวในพระสงฆ์
๔. มีโลกุตระศีล

๕. มีปัจเจกเวกขณญาณ

๖. มีวิมุตติธรรมระดับเสขะ

ในช่วงบั้นปลายชีวิต ท่านป่วยหนัก ไปเข้าเฝ้าพระสัมมาสัมพุทธเจ้าที่พระเชตวันไม่ไหว จึงให้คนรับใช้ไปเข้าเฝ้าพระพุทธองค์ให้กราบทูลว่า ท่านไม่สบาย แต่มีได้นิมนต์ให้พระพุทธองค์มาเยี่ยม เพราะเกรงว่าพระพุทธองค์จะทรงเหน็ดเหนื่อย แต่ได้ให้คนรับใช้นิมนต์พระสารีบุตรมาเยี่ยม

พระสารีบุตรกับพระอานนท์ ได้ไปเยี่ยมท่านอนาถบิณฑิกเศรษฐีถึงบ้าน พระสารีบุตรเห็นอาการไข้ของท่าน เศรษฐีแล้วได้แสดงธรรมให้ท่านฟัง เพื่อให้สบายใจ ธรรมเทศนานั้นมีชื่อว่า “อนาถบิณฑิกโกวาทสูตร” พระสูตรว่าด้วยการสั่งสอนท่านอนาถบิณฑิกะ

ในคราวนั้น ท่านอนาถบิณฑิกเศรษฐีได้บอกอาการป่วยให้พระสารีบุตรกับพระอานนท์ฟังว่า “ในสี่ระยะของท่านเจ็บปวดเหมือนมีคนเอาเข็มแหลมคมมาทิ่มแทง ที่กะโหลกเหมือนมีคนเอาเชือกเหนียวมาผูกรัดขันจนตึง ในท้องเจ็บปวดเหมือนมีคนเอามีดชำแหละ โคมาเชือดเฉือน ร่างกายก็รู้สึกร้อนเหมือนมีคน ๒ คนมาจับตัวขึ้นอย่างบนถ่านเพลิงที่ร้อนระอุ”

พระสารีบุตรพิจารณาเห็นว่า อากาของท่านอนาถ
 บิณฑิกเศรษฐีไม่ไหวแล้ว จึงแสดงธรรมโปรดท่านว่า
 “ท่านคบคิด ขอให้ท่านทำใจว่า

เราจักไม่ยึดถือตา หู จมูก ลิ้น กาย ใจ

เราจักไม่ยึดถือรูป เสียง กลิ่น รส สัมผัส ความ
 รู้สึกที่เกิดในใจ

เราจักไม่ยึดถือจักขุวิญญาณ โสทวิญญาณ ฆาน
 วิญญาณ ชิวหาวิญญาณ กายวิญญาณ มโนวิญญาณ

เราจักไม่ยึดถือสิ่งที่มากระทบทางตา หู จมูก ลิ้น
 กาย ใจ

เราจักไม่ยึดถือความรู้สึกที่เกิดขึ้นจากการกระทบทางตา
 หู จมูก ลิ้น กาย ใจ

เราจักไม่ยึดถือธาตุดิน ธาตุน้ำ ธาตุไฟ ธาตุลม ฯลฯ

เราจักไม่ยึดถือรูป เวทนา สัญญา สังขาร วิญญาณ

เราจักไม่ยึดถือ (อรุปฌาน คือ) อากาสาัญญาขตนะ
 วิญญาณัญญาขตนะ อากิญจัญญาขตนะ เนวสัญญานา
 สัญญาขตนะ

เราจักไม่ยึดถือโลกนี้ เราจักไม่ยึดถือโลกหน้า

เราจักไม่ยึดถือรูปที่เราได้เห็น เสียงที่เราได้ฟัง กลิ่นรส สัมผัสที่เราได้ทราบ ความรู้สึกในใจที่เรารู้ เทียบหาตามหาด้วยใจ

เมื่อนั้นวิญญาณ (ความรู้รู้อารมณ์) ที่เกิดเพราะอาศัยสิ่งนั้น ๆ ของเราก็จักไม่มี”

พอเทศนาจบปรากฏว่า ท่านอนาถบิณฑิกเศรษฐีร้องไห้ น้ำตาไหลพราก ท่านพระอนนท เห็นเข้าก็คิดว่า พระโสคาบันยังเสียใจกลัวตาย จึงได้กล่าวกับท่านอนาถบิณฑิกเศรษฐีว่า “ท่านคบดี, ท่านอาลัย สิ้นหวังหรือ”

ท่านอนาถบิณฑิกเศรษฐี ตอบพระเถระว่า “พระคุณเจ้า โยมมิได้มีความอาลัยหรือสิ้นหวัง แต่ที่โยมร้องไห้ เพราะคิดว่าโยมอยู่ใกล้ชิดพระบรมศาสดาเป็นเวลานาน อยู่ใกล้หมู่พระภิกษุผู้ที่น่าเจริญใจเป็นเวลานาน แต่ยังไม่เคยฟังธรรมเทศนาอย่างนี้เลย”

พระอนนทก็กล่าวเสริมว่า “ธรรมเทศนาอย่างนี้ไม่ค่อยเป็นที่ฟังใจแก่กฤหัสถ์ผู้ครองเรือน เป็นที่ฟังใจเฉพาะแก่บรรพชิต”

“พระคุณเจ้าสารีบุตร ขอให้ธรรมเทศนาอย่างนี้จึงเป็นที่ฟังใจแก่กฤหัสถ์ผู้ครองเรือนด้วยเถิด เพราะคนที่มี

กิลเลสเบาบางยังมีอยู่ ถ้าพวกเขาไม่ได้ฟังจะเสื่อมจากธรรม
ผู้รู้ธรรมจักมี”

ครั้งพระสารีบุตรกับพระอานนท์เยี่ยมอาการไข้และ
เทศนาโปรดท่านอนาถบิณฑิกเศรษฐีแล้วก็กลับพระเชตะวัน
มหาวิหาร

พอพระเถระทั้งสองกลับไปไม่นาน ท่านอนาถ
บิณฑิกเศรษฐีก็ถึงแก่กรรม ท่านไปอุบัติบนสวรรค์ชั้นดุสิต
ตกกลางคืน พอปฐมยามผ่านไป อนาถบิณฑิกเทพบุตร มี
วรรณะงดงาม เปล่งรัศมีจนพระเชตะวันสว่างไสวไปทั่ว เข้า
มาเฝ้าพระพุทธเจ้าแล้ว กราบทูลเป็นคาถาว่า

อิทํ หิ ตํ เขตวนํ	อิสิสัมนิเสวิตํ
อาวุตฺถํ ฌมฺมราเชน	ปีติสฺสยฺชนนํ มม
กมฺมํ วิชฺชา จ ฌมฺโม จ	สีลํ ชีวิตมุตฺตมํ
เอเตน มจฺจา สุขุณฺนติ	น โคตฺเตน น ฌเนน วา
ตสฺมา หิ ปญฺชิตฺโต โปโส	สมฺปสฺสํ อตฺถมตฺตโน
โยนิโส วิจิเน ฌมฺมํ	เอวํ ตตฺถ วิสุขุณฺติ
สารีปฺตฺโตว ปญฺญา	สีเลน อุปสฺเมน จ
โย หิ ปารคฺโต ภิกฺขุ	เอตาวปรโม สฺยา

ข้าพระองค์ รู้สึกชื่นชมยินดีกับพระเชตะวันอันเป็นที่
พำนักของพระธรรมราชาและพระภิกษุสงฆ์นี้เหลือเกิน

สัตว์ทั้งหลายผู้เกิด แก่ เจ็บ ตาย ย่อมบริสุทธิได้ด้วย
การกระทำ ปัญญา ธรรม ศีล และการเป็นอยู่อันสูงสุด

ไม่ใช่บริสุทธิด้วยวงศ์ตระกูล หรือ ด้วยทรัพย์

ดังนั้น บัณฑิต เมื่อพิจารณาเห็นประโยชน์ของตนพึง
เลือกเฟ้นธรรมด้วยอุบาย จะบริสุทธิได้ด้วยธรรมนั้น อย่างนี้

พระสารีบุตรแล เป็นผู้ประเสริฐด้วยปัญญา ด้วยศีล
และด้วยความสงบ

ภิกษุอื่นแม้จะถึงฝั่งพระนิพพาน ก็ย่อมไม่เกินไปกว่าท่าน

พระบรมศาสดาทรงพอพระทัย อนาคตบิณฑิก
เทพบุตรทราบว่า พระพุทธองค์ทรงพอพระทัย จึงถวาย
อภิวาทกระทำประทักษิณหายไป ณ ที่นั้น

พอรุ่งเช้า พระพุทธองค์ได้รับสั่งกับภิกษุทั้งหลายว่า
เมื่อคืนนี้ เทพบุตรองค์หนึ่ง ได้มาเข้าเฝ้าตลาคตกกล่าวคาถา
(ตามข้อความข้างต้น) แล้วหายไป

ท่านพระอานนท์กราบทูลว่า “คงจะเป็นอนาคตบิณฑิก
เทพบุตร (เพราะก่อนถึงแก่กรรม) ท่านอนาคตบิณฑิกคบดี
เลื่อมใสท่านพระสารีบุตรอย่างยิ่ง”

พระพุทธองค์ตรัสว่า “สาธุ สาธุ อานนท์ เป็น
 อย่างที่เชอคิด เทพบุตรนั้นคือท่านอนาถบิณฑิกะ ไม่ใช่
 เทพบุตรอื่น”

(แปลสรุปจาก วิ. จุฬ. ๓/๓๐๔-๓๐๗/๓๒-๓๘,
 ม. อุ. ๑๔/๓๘๓-๓๘๘/๓๒๘-๓๓๕, ส.ส. ๑๕/๑๐๑/
 ๖๔-๖๖, อง. ทุก. ๒๐/๓๖/๖๒, อง. เอกก. ๒๑/๒๔๕/๒๖,
 อง. นกก. ๒๒/๑๒๑/๔๒๕, อง. อฎ. ๑/๓๓๗, อง. อฎ. ๓/
 ๑๕๘ มจร. ขยายบ้าง)

ท่านอนาถบิณฑิกเศรษฐีไปอุบัติเป็นเทพบุตรอยู่บน
 สวรรค์ชั้นดุสิตแล้วนับได้ ๒๕๔๐ ปีโลกมนุษย์ แต่ได้
 ประมาณ ๖ วันเศษของสวรรค์ชั้นดุสิต ข้อนีกล่าวดำตาม
 ท่านเทียบอายุโลกมนุษย์กับสวรรค์ ๖ ชั้นไว้

เทียบอายุมนุษย์กับเทวดา

อายุของมนุษย์ในโลก	ประมาณ ๑๐๐ ปี หรืออาจจะ มากจะน้อยกว่า ๑๐๐ ปี
๕๐ ปีของโลกมนุษย์	เท่ากับ ๑ คืน ๑ วันสวรรค์ชั้น จาคุมหาราช
๑๐๐ ปีของโลกมนุษย์	เท่ากับ ๑ คืน ๑ วันสวรรค์ชั้น ดาวดึงส์

- ๒๐๐ ปีของโลกมนุษย์ เท่ากับ ๑ คีน ๑ วันสวรรค์ชั้น
ยามา
- ๔๐๐ ปีของโลกมนุษย์ เท่ากับ ๑ คีน ๑ วันสวรรค์ชั้น
ดุสิต
- ๘๐๐ ปีของโลกมนุษย์ เท่ากับ ๑ คีน ๑ วันสวรรค์ชั้น
นิมมานรดี
- ๑๖,๐๐๐ ปีของโลกมนุษย์ เท่ากับ ๑ คีน ๑ วันสวรรค์ชั้น
ปรนิมิตตวสวัตตี

(ดู อภิ. วิ. ๓๕/๑๐๒๒-๑๐๒๓/๕๑๔-๕๑๖ มจร.)

ท่านอนาถบิณฑิกเศรษฐีถึงแก่กรรมไปบังเกิดบน
สวรรค์ชั้นดุสิต นับจากสมัยพุทธกาลถึงปัจจุบัน ๒๕๔๐ ปี
ก็บังเกิดได้ประมาณ ๖ วันเศษ (ยังไม่พบข้อมูลว่าท่านจะ
อยู่บนสวรรค์ชั้นดุสิตนานเท่าไร) จากสวรรค์ชั้นดุสิต ท่าน
จักไปบังเกิดบนเทวโลกอีก ๕ ชั้นตามลำดับ คือ ชั้นอวิหา
แล้วไปบังเกิดบนชั้นอตปปา แล้วไปบังเกิดบนชั้นสุทตสสา
แล้วไปบังเกิดบนชั้นสุทตสี แล้วไปบังเกิดบนชั้นอกนิฏฐา
ท่านจักปรินิพพานบนชั้นอกนิฏฐา (ดู ที. ๑๑. ๒/๓๕๖, อภิ. ๑๑.
๓/๕๕ มจร.)

พระเชตวันมหาวิหารที่ท่านอนาถบิณฑิกเศรษฐี
สร้างถวายไว้ในพระพุทธศาสนา นั้น ถือว่าเป็นสถานที่

อันศักดิ์สิทธิ์ เป็นสถานที่พิเศษ เพราะเคยเป็นสถานที่ที่พระ
 สัมมาสัมพุทธเจ้า พระอสีติมหาสาวก และพระชีนาสพ
 ทั้งหลาย ผู้บริสุทธ์ ปราศจากกิเลสเครื่องมัวหมองทั้งปวง
 ได้เคยอาศัยอยู่ เป็นเวลาช้านาน เฉพาะพระพุทธรองค์
 ประทับอยู่ถึง ๑๕ ปี เป็นสถานที่ที่พระอรหันต์ทั้งหลาย
 จากทิศทั้ง ๔ ไปมาเพื่อเข้าเฝ้าพระพุทธรองค์ ไม่มีสถานที่
 อื่นใดในโลกที่จะเป็นสถานที่ศักดิ์สิทธิ์วิเศษเท่าสถานที่แห่งนี้
 คือพระเชตะวันมหาวิหาร ซึ่งแม้สิ่งที่เหลือให้มองเห็นด้วย
 ตาเนื้อของมนุษย์จะเป็นแต่เพียงซากโบราณสถานก็ตาม

หมายเหตุ ดินที่นำมาใช้ประกอบพิธีวางศิลาฤกษ์
 ลงเสาเอกอาคารปฏิบัติธรรม ในครั้งนี้
 คุณศรีเพ็ญ จตุทะศรี ได้ไปอธิษฐานขอมา
 จากพระเชตะวันมหาวิหาร ประเทศอินเดีย
 เมื่อวันที่ ๘-๑๕ สิงหาคม พ.ศ. ๒๕๔๐

น โน สมํ อตุติ ตถาคเตน

รัตนะอันนั้นเสมอด้วยพระ
ตถาคคเจ้าไม่มีเลย

อิทมุปี พุทฺเช รตนํ ปณิตํ

แม้อันนี้เป็นรัตนะอันประณีต
ในพระพุทธเจ้า

เอเตน สจฺเจน สุวตุติ โหตุ

ด้วยคำสัจนี้ ขอความสวัสดิ
จงมี

ขยํ วิวรคํ อมตํ ปณิตํ

พระศากยมุนีเจ้า มีพระหฤทัย

ยทชฺฌคา สกฺขมฺมฺนิ สมหาหิตอ

คำรงมั้น ได้บรรลุธรรมอันใด

เป็นที่สิ้นกิเลส เป็นที่สิ้นราคะ
เป็นอมฤตธรรมอันประณีต

น เตน ฌมฺเมเน สมคฺคฺติ กิณฺณจิ

สิ่งใด ๆ เสมอด้วยพระธรรม
นั้น ช่อมไม่มี

อิทมุปี ฌมฺเม รตนํ ปณิตํ

แม้อันนี้เป็นรัตนะอันประณีต
ในพระธรรม

เอเตน สจฺเจน สุวตุติ โหตุ

ด้วยคำสัจนี้ ขอความสวัสดิ
จงมี

ยมุพุทฺชเสฏฺโฐ ปรีวณฺณเย สุจี

พระพุทธเจ้าผู้ประเสริฐสุด

ทรงสรรเสริญแล้ว ซึ่งสมาธิ
อันใดว่าเป็นธรรมอันสะอาด

สมาธิมานนฺตริกณฺณมาหุ

บัณฑิตทั้งหลาย กล่าวซึ่งสมาธิ
อันใดว่า ให้ผลโดยลำดับ

สมาธินา เตน สโม น วิชฺชติ	สมาธิอื่น เสมอด้วยสมาธินั้น ย่อมไม่มี
อิทฺมปิ ฌมฺเม รตนํ ปณีตํ	แม้อันนี้เป็นรัตนะอันประณีต ในพระธรรม
เอเตน สจฺเจน สุวตฺติ โหตุ	ด้วยคำสัจนี้ ขอความสวัสดิ จงมี
เย บุคฺคฺลา อฏฺฐ สตํ ปสฺสฺธา จตฺตารี เอตานิ ยุกานิ โหนฺติ	บุคคลเหล่าใด ๘ จำพวก ๔ คู่ อันสัตบุรุษทั้งหลายสรรเสริญ แล้ว
เต ทกฺขิณฺเอยฺยา สุคตฺตสฺส สวากา	บุคคลเหล่านั้น เป็นสาวกของ พระสุคต ควรแก้ทักษิณาทาน
เอเตสุ กนฺนฺทานิ มหปุผลานิ	ทานทั้งหลาย อันบุคคลถวาย ในท่านเหล่านั้นย่อมมีผลมาก
อิทฺมปิ สจฺเจ รตนํ ปณีตํ	แม้อันนี้เป็นรัตนะอันประณีต ในพระสงฆ์
เอเตน สจฺเจน สุวตฺติ โหตุ	ด้วยคำสัจนี้ ขอความสวัสดิ จงมี
เย สุปฺปยุตฺตา มนฺสา ทพฺุเหน นิกฺกามิโน โคตฺมสาสนมฺหิ	พระอริยบุคคลทั้งหลายเหล่าใด ในศาสนาพระ โคตมเจ้า ประกอบดีแล้ว มีใจมั่นคง มี ความใคร่ออกไปแล้ว

เต ปตฺติปตฺตา อมตํ วิคฺยห

พระอริยบุคคลทั้งหลายเหล่านั้นถึงพระอรหัตตผลที่ควรถึง
หยังเข้าสู่พระนิพพาน

ลทฺธา มุชา นิพฺพุติ ญฺชฺชมานา

ได้ซึ่งความดับกิเลส โดยเปล่าๆ
แล้วเสวยผลอยู่

อิทฺมปิ สฺงฺเขม รตนํ ปณฺธิตํ

แม้อันนี้เป็นรัตนอันประณีต
ในพระสงฆ์

เอเตน สจฺเจน สุวตฺติ โหตุ

ด้วยคำสัตย์นี้ ขอความสวัสดิ
จงมี

ยถินทฺชฺโณ ปจฺวี สีโต สฺยา

เสาเชื่อนที่ลงดินแล้วไม่หวั่นไหว

จตุพฺพิ วาเตภิ อสมฺปกมฺปิโย

ด้วยพายุ ๔ ทิศนั้นใด

ตฺถุปมํ สฺปฺปริสํ วทามิ

ผู้ใด เล็งเห็นอริยสัจทั้งหลาย

โย อริยสจฺจานิ อเวจฺจ ปสฺสติ

เราเรียกผู้นั้นว่า เป็นสัตบุรุษ
ผู้ไม่หวั่นไหวด้วยโลกธรรม
อุปมานั้นนั้น

อิทฺมปิ สฺงฺเขม รตนํ ปณฺธิตํ

แม้อันนี้เป็นรัตนอันประณีต
ในพระสงฆ์

เอเตน สจฺเจน สุวตฺติ โหตุ

ด้วยคำสัตย์นี้ ขอความสวัสดิ
จงมี

เย อริยสัจจานิ วิภาวณฺหิติ
 คมฺภีรปฺลฺเขน สุเทสิตานิ

กิญฺจาปิ เต โหฺนฺหิติ ภูสฺปฺมตฺตา

น เต ภวํ อฏฺฐมฺมาทียนฺหิติ

อิทฺมฺปิ สฺงฺเขม รตนํ ปณฺธิคํ

เอเตน สฺจฺเจน สุวตฺตฺติ โหฺตุ

สหาเวสฺส ทสฺสนสมฺปทาเย
 ตยสฺส ฐมฺมา ชหิตา ภวณฺหิติ
 สกฺกายทิกฺกุชฺช วิจิกฺกฉิตฺตฺตฺย
 สีลพฺพตํ วาปิ ยทตฺตฺติ กิญฺจ

จตฺตฺตฺตฺตฺตฺตฺตฺตฺตฺตฺตฺตฺตฺตฺตฺตฺตฺต

พระโศคานันท์จำพวกใดกระทำ
 ให้แจ้งอยู่ ซึ่งอริยสัจทั้งหลาย
 อันพระศาสดาผู้มีปัญญาอัน
 ลึกซึ้งแสดงดีแล้ว

พระโศคานันท์จำพวกนั้น ยังเป็น
 ผู้ประมาทก็ดี

ถึงกระนั้น ท่านย่อมไม่ถือเอา
 ภพที่ ๘ (คือเกิดอีกอย่างมาก
 ๘ชาติ)

แม้อันนี้เป็นรัตนะอันประณีต
 ในพระสงฆ์

ด้วยคำสัจนี้ ขอความสวัสดิ
 จงมี

สักกายทิกฺกุชฺช วิจิกฺกฉา สีลพฺพต-
 ปรามาส อันใดอันหนึ่งยังมีอยู่
 ธรรมเหล่านั้น อันพระโศคานันท์
 ละได้แล้ว พร้อมด้วยทสฺสน-
 สมบัติ (คือโศคาปัตติมรรค)
 ที่เดียว

อนึ่ง พระโศคานันท์เป็นผู้พ้น
 แล้วจากอภายทั้ง ๔

- ฉ จาภิธานานิ อภพุโท กาคู ไม่อาจเพื่อจะกระทำอภิฐานทั้ง
๖ (คืออนันตริยกรรม ๕ และ
การเข้ารีต)
- อิทมุปี สงฺเขม รตนํ ปณีตํ แม้อันนี้เป็นรัตนอันประณีต
ในพระสงฆ์
- เอเตน สจฺเจน สุวตฺติ โหตุ ด้วยคำสัจนี้ ขอความสวัสดิ
จงมี
- กิญฺจาปี โส กมฺมํ กโรติ ปาปกํ พระโสคาบนั้นนั้น ยังกระทำ
บาปกรรม ด้วยกายหรือวาจา
หรือใจได้บ้าง (เพราะความ
พลั้งพลาด)
- อภพุโท โส ตสฺส ปฏิจฺจนทาย ถึงกระนั้นท่านไม่ควรเพื่อจะ
ปกปิดบาปกรรมอันนั้น
- อภพุพฺตา ทิฏฺฐปทสฺส วุตฺตา ความเป็นผู้มีทางพระนิพพาน
อันเห็นแล้ว ไม่ควรปกปิด
บาปกรรมนั้น อันพระผู้มีพระ
ภาคเจ้าตรัสแล้ว
- อิทมุปี สงฺเขม รตนํ ปณีตํ แม้อันนี้เป็นรัตนอันประณีต
ในพระสงฆ์
- เอเตน สจฺเจน สุวตฺติ โหตุ ด้วยคำสัจนี้ ขอความสวัสดิ
จงมี

วนปุปฺพมฺเพ ยถา ผุสฺสติดฺคฺเค
คิมฺหานมาเส ปจฺมสฺมิมิ คิมฺห

ตถูปมํ ฌมฺมวโร อเทสยิ
นิพฺพานคามิ ปรมํ หิตาย

อิทฺมฺปิ พุทฺเธ รตนํ ปณีตํ

เอเตน สจฺเจน สุวตฺถิ โหตุ

วโร วรณฺญ วรโท วราหโร

อนฺุตฺโตโร ฌมฺมวโร อเทสยิ

อิทฺมฺปิ พุทฺเธ รตนํ ปณีตํ

เอเตน สจฺเจน สุวตฺถิ โหตุ

พุ่มไม้ในป่ามียอดอันบานแล้ว
ในเดือนต้นคิมหะ แห่งคิมห
ฤดูแล้ง

พระผู้มีพระภาคเจ้าได้ทรงแสดง
พระธรรม ให้ถึงพระนิพพาน
เพื่อประโยชน์แก่สัตว์ทั้งหลาย
มีอุปมาฉันนั้น

แม้อันนี้เป็นรัตนอันประณีต
ในพระพุทธเจ้า

ด้วยคำสัจนี้ ขอความสวัสดี
จงมี

พระพุทธเจ้าผู้ประเสริฐ ทรง
ทราบธรรมอันประเสริฐ
ประทานธรรมอันประเสริฐ
นำมาซึ่งธรรมอันประเสริฐ

เป็นผู้ปล้น ได้ทรงแสดงแล้ว
ซึ่งพระธรรมอันประเสริฐ

แม้อันนี้เป็นรัตนอันประณีต
ในพระพุทธเจ้า

ด้วยคำสัจนี้ ขอความสวัสดี
จงมี

- ชีณัฏฐ์ ปุราณัน นว นตฺติ สมภวํ กรรมเก่า ของพระอริยบุคคล
 เหล่าใดสิ้นแล้ว กรรมสมภพ
 ใหม่ย่อมไม่มี
- วิรตฺตจิตฺตตายติเก ภวสุมี พระอริยบุคคลเหล่าใด มีจิต
 อันหน่ายแล้วในภพต่อไป
- เต ชีณพีชา อวิรุฬฺหิณฺหา พระอริยบุคคลเหล่านั้น มีพืช
 สิ้นไปแล้ว มีความพอใจอก
 ไม่ได้แล้ว
- นิพฺพนฺติ ธีรา ยถายมฺปทีโป เป็นผู้ที่มีปัญญาข่อมปรินิพพาน
 เหมือนประทีปอันดับไป
 ฉะนั้น
- อิทมฺปิ สงฺฆเ รตนํ ปณฺธิตํ แม้อันนี้เป็นรัตนอันประณีต
 ในพระสงฆ์
- เอเตน สจฺเจน สุวตฺติ โหตุ ด้วยคำสัตย์นี้ ขอความสวัสดิ
 จงมี
- ยานีธ ภูตานิ สมาคตานิ ภูตประจำถิ่นเหล่าใด ประชุม
 ภูมฺมานิ วา ยานิ ว อนุตฺตลิกฺเข กันแล้วในพระนครก็ดีเหล่าใด
 ประชุมกันแล้วในอากาศก็ดี
- ตถาคตํ เทวมนุสฺสปรุชิตํ เราทั้งหลาย จงนมัสการพระ
 พุทฺธเจ้าผู้มาแล้วอย่างนั้น ผู้
 อันเทพดาและมนุษย์บูชาแล้ว
 ขอความสวัสดิจงมี

ยานีธ ภูตานิ สภาคทานิ
ภุมมานิ วา ยานิ ว อนุตติกุเข

ตถาคคํ เทวมนุสฺสปุชิตํ
ธมฺมํ นมสฺสตาม สุวตฺติ โหตุ

ยานีธ ภูตานิ สภาคทานิ
ภุมมานิ วา ยานิ ว อนุตติกุเข

ตถาคคํ เทวมนุสฺสปุชิตํ
สงฺฆํ นมสฺสตาม สุวตฺติ โหตุ.

(พ. พ. ๒๕/๑-๑๘/๕-๕ มจร.)

ภูตประจําถิ่นเหล่าใด ประชุม
กันแล้วในพระนครก็ดีเหล่าใด
ประชุมกันแล้วในอากาศก็ดี
เราทั้งหลาย จงนมัสการพระ
ธรรมอันมาแล้วอย่างนั้น อัน
เทพคาและมนุษย์บุุชาแล้ว
ขอความสวัสดิ์จงมี

ภูตประจําถิ่นเหล่าใด ประชุม
กันแล้วในพระนครนี้ก็ดี
เหล่าใด ประชุมกันแล้วใน
อากาศก็ดี

เราทั้งหลาย จงนมัสการพระ
สงฆ์ ผู้มาแล้วอย่างนั้น ผู้อัน
เทพคาและมนุษย์บุุชาแล้ว
ขอความสวัสดิ์จงมี.

(คำแปลจากสวดมนต์ฉบับหลวง)

กำหนดการพิธีวางศิลาฤกษ์ลงเสาเอก

อาคารปฏิบัติธรรม

มูลนิธิพร รัตนสุวรรณ

เวลา ๐๙.๒๕ น. ชุมนุมเทวดา กล่าวโองการ พิธีบวงสรวง

เวลา ๑๐.๑๐ น. กระทำพิธีวางศิลาฤกษ์

เวลา ๑๐.๒๕ น. พระสงฆ์เจริญพระพุทธมนต์

เวลา ๑๑.๐๐ น. ถวายภัตตาหารเพล

เวลา ๑๒.๐๐ น. ร่วมรับประทานอาหาร

เวลา ๑๓.๐๐ น. เทศนาธรรม โดยพระเมธีวราญาณ

เวลา ๑๔.๐๐ น. เสร็จพิธี

มูลนิธิพร รัตนสุวรรณ
สำนักงานสามโคก
งบรายรับและรายจ่าย
สิ้นสุดวันที่ ๒๙ สิงหาคม ๒๕๔๐

รายรับ

รับบริจาค

๑,๑๒๘,๗๐๐.-

ดอกเบี้ยรับ

๘,๕๕๑.๕๕ ๑,๑๓๗,๒๕๑.๕๕

รายจ่าย

รายจ่ายค่าก่อสร้าง ปรับปรุงและพัฒนามูลนิธิ

ค่ารับโอนกรรมสิทธิ์ที่ดิน ๓๕๕,๔๕๕.-

ค่าปรับปรุงสถานที่

๑๕๐,๐๐๐.-

ค่าทำรั้ว

๓๐๐,๐๐๐.-๘๐๕,๔๕๕.-

รายรับสูงกว่ารายจ่าย

๓๓๒,๑๕๖.๕๕

หมายเหตุ

ฝากไว้ที่ธนาคารกรุงไทย สาขาถนนข้าวสาร

บัญชีออมทรัพย์

(นางสุนีพันธ์ วุฑเสถียร)

กรรมการผู้ช่วยเหรัญญิก

นตฺถิ ฌานํ อปฺลฺยสฺส นตฺถิ ปฺลฺยา อฌายิโน
ยมฺหิ ฌานลฺย ปฺลฺยา จ ส เว นิพฺพานสฺส นตฺถิเก.

พ. ๒. ๒๕/๓๗๒/๘๒ มจร.

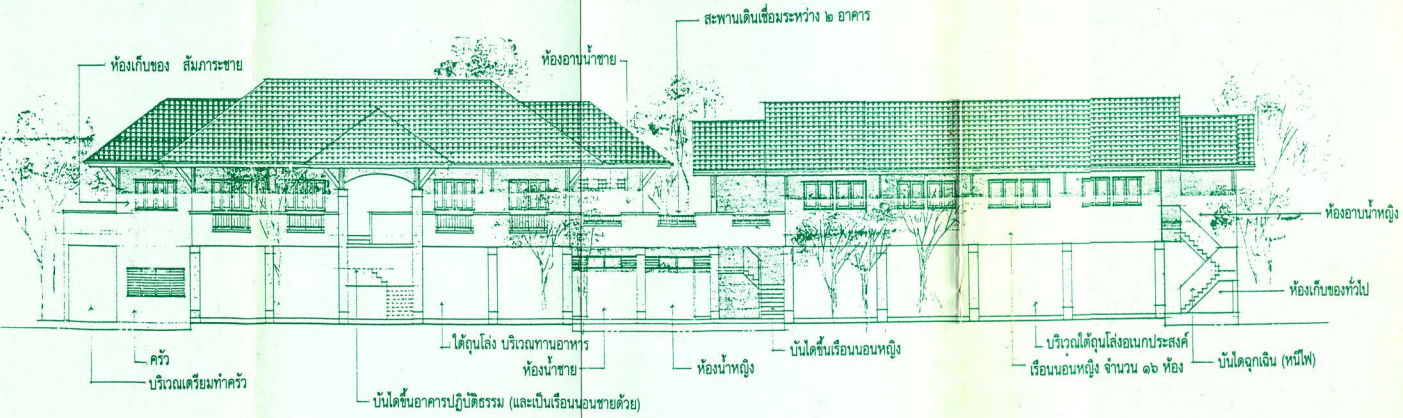
ฌาน (สมาธิ) ย่อมไม่มีแก่ผู้ที่ไม่มีความ ปัญญา ย่อม
ไม่มีแก่ผู้ที่ไม่มีความ

บุคคลใดมีความและปัญญา บุคคลนั้นอยู่ใกล้พระนิพพาน

พุทธ สรรณ คจฺฉามิ

สาธุ

พิมพ์ที่ โรงพิมพ์วิญญาน ๔๗/๒ ถนนสามเสน
บางลำพู เขตพระนคร กทม. ๑๐๒๐๐
โทร. ๒๘๒-๒๐๒๕, โทรสาร ๒๘๑-๑๗๐๖
นางสาวศรีเพ็ญ จิตฺตะศรี ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา พ.ศ. ๒๕๔๐

อาคารศึกษาและปฏิบัติธรรม

มูลนิธิพร รัตนสุวรรณ